

Sněhový týden

V **pondělí** ráno jsme vykoukli z okna - a všude bílo. Boženka se zaradovala jako dítě: „Emilku, sníh!“ A hned po snídani jsme vyrazili ven. Na chodníku to klouzalo, ale my měli radost. Boženka se držela plotu, aby nespadla, a mně také občas nožka ujela jinak, než jsem čekal. Domů jsem se vrátil s mokrým břichem, ale s dobrou náladou.

V **úterý** vyhlásila Boženka, že půjdeme na nákup podle zimního způsobu. Tak to jsem byl zvědav. Donesla ze sklepa sáňky, přivázala k nim tašku, posadila mě nahoru a jeli jsme. Boženka táhla sáňky a já vesele poštěkával na lidi, co šli kolem. Byla to zábava. Jen do chvíle, než se Boženka rozhodla to vzít zkratkou. Přes kopeček. Nahoře si sedla na sáňky, vzala si mě na klín a odrazila se. Nejeli jsme moc rychle, ale stejně mi vlály uši a možná jsem i trochu zavyl strachem. Naštěstí to dobře dopadlo.

Ve **středu** odpoledne přišla pravnoučata s rodiči. Oblečená jako medvídci, s čepicemi až po nos. Vzali mě ven a hned začala koulovačka. Nevěděl jsem, co se děje, jen kolem mě lítal sníh a děti pištěly. Prý jsem „nejrychlejší pes na světě“. Já jen pobíhal, štěkal a občas se schoval za lavičku. Byl to pěkný poprask. Boženka se dívala z okna, mávala na nás a hlasitě se smála.

Ve **čtvrtek** se Boženka rozhodla, že musíme postavit sněhuláka. No tak jo. Boženka uválela tři sněhové koule a dala je na sebe. Pak mu dala mrkev místo nosu a z uhlíků udělala oči a knoflíky. Našla starý květináč a nasadila mu ho na hlavu. „Hotovo,“ řekla. A v tu ránu spadla mrkev. Snaživě jsem se ji snažil zvednout, ale přitom se z ní kus ulomil. No, možná jsem si trochu kousnul. Jen trochu! Boženka se smála: „No jo, Emilku, tak ti mrkev zůstane.“ Mrkev nahradila šiškou. Sněhulák vypadal trochu popleteně, ale zůstal stát.

V **pátek** mi Boženka navlékla červený svetřík. „Abys nezmrznul,“ řekla. Vypadal jsem jako psí model z katalogu, ale nevadilo mi to. Dostal jsem piškot a šli jsme se projít. Lidé se zastavovali, někteří se usmívali, jeden pán dokonce řekl: „Ten pes má hezčí svetr než já!“ Tak to už mi ten manekýn asi zůstane!

V **sobotu** jsme šli zkontrolovat našeho sněhuláka. Šiška byla na svém místě a květináč se také nehnul. Tajně jsem si sněhuláka označkoval, aby věděl, že k nám patří. Sněhulák vypadal spokojeně a smál se dál svým úsměvem z uhlí.

V **neděli** jsme seděli u okna s Boženkou a dívali se, jak sníh pomalu taje. Sněhulák se začal trochu naklánět. Boženka se usmála: „Vypadá jako ty, když jsi ospalý.“ A já si pomyslel, že pokud se pes může podobat sněhulákovi, tak je ten život fakt veselý. A baví mě!

